

Tájékoztatási kötelezettség elmulasztása

MAGYAR ÜGYVÉDI KAMARA MÁSODFOKÚ FEGYELMI TANÁCSA

FF/010/2019.

A Magyar Ügyvédi Kamara Másodfokú Fegyelmi Tanácsa a **Dr. ügyvéd** (KASZ: ; címe: ...szám alatt) fegyelmi ügyében a Debreceni Regionális Fegyelmi Bizottság Debreceni Ügyvédi Kamarai Fegyelmi Tanácsa 2019. január 17. napján hozott DRFB-7/2019. (P.17/2019.) számú fegyelmi eljárásban hozott határozata ellen eljárás alá vont volt ügyvéd részéről bejelentett fellebbezés folytán 2019. június 5. napján tartott tárgyalásán a következő

határozatot

hozta:

A Másodfokú Fegyelmi Tanács a Debreceni Regionális Fegyelmi Bizottság Debreceni Ügyvédi Kamarai Fegyelmi Tanácsa 2019. január 17. napján kelt P.17/2019. számú fegyelmi eljárásban hozott elsőfokú határozatát helybenhagyja.

Kötelezi az eljárás alá vont volt ügyvédet, hogy a másodfokú határozat kézhezvételétől számított 15 napon belül fizessen meg a Debreceni Ügyvédi Kamara pénztárába 50.000.-Ft, azaz ötvenezer forint másodfokú eljárási költséget.

A másodfokú fegyelmi eljárás átalányköltségét a Debreceni Ügyvédi Kamara a jogerős és végrehajtható fegyelmi határozatban a költséget megfizetésére előírt határidő leteltét követő 15 (tizenöt) napon belül átutalja a Magyar Ügyvédi Kamara részére.

A határozat jogerős.

A másodfokú határozatot az eljárás alá vont volt ügyvéd, a képviselője és az országos fegyelmi főbiztos közigazgatási perben támadhatja meg. A keresetlevelet a másodfokú határozat kézbesítésétől számított 30 napon belül a közigazgatási perekre irányadó szabályok szerint kell az országos fegyelmi bizottság ellen előterjeszteni.

Indokolás

A Debreceni Regionális Fegyelmi Bizottság Debreceni Ügyvédi Kamara Fegyelmi Tanácsa DRFB-7/2019. (P.17/2019.) számú határozatával megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd négyrendbeli szándékos fegyelmi vétséget követett el, ebből egyrendbelit folytatólagosan, ezért 100.000,- Ft pénzbírsággal sújtotta, valamint kötelezte az eljárási költségek megfizetésére.

Határozatában megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd megsértette az Etikai Szabályzat 12/3. pontját azzal a magatartásával, hogy az ügyfele számára elérhetetlen volt, mintegy háromnegyed éven keresztül nem adott neki lehetőséget személyes találkozásra és ez egy folyamatos, folytatólagosan elkövetett fegyelmi vétségnek minősül. Ezen túlmenően nem tájékoztatta ügyfelét arról, hogy a megbízásából benyújtandó felülvizsgálati kérelmet jogszabállyal alátámasztani nem tudja, ennek hiányában az érdemi vizsgálat nélkül, hivatalból elutasításra kerül, aminthogy ebben a körben azt sem rögzítette, hogy az ilyen, állítólagos tájékoztatás ellenére az ügyfél ragaszkodik annak benyújtásához.

Ugyancsak fegyelmi vétséget követett el az I. fokú tanács szerint azzal is, hogy a Kúria elutasító végzését nem kézbesítette az ügyfélnek, annak tartalmáról az ügyfelet megfelelő módon nem tájékoztatta.

Ugyancsak fegyelmi vétségnek tekintette azt, hogy ügyfele többszöri, írásbeli kérelme ellenére sem adta ki az ügyben keletkezett és az ügyfelet megillető iratokat, illetve amikor azokat 2018. augusztusát követően a fegyelmi eljárásban becsatolta, nem közölte az ügyfelével, hogy az iratok átadásának ez az akadály.

Az eljárás adatai körében rögzítette, hogy bejelentő, 2018. június 04-ei bejelentésével indult meg a fegyelmi eljárás „ügyvédi magatartás, visszaélés és más etikai vétség miatt”.

A panaszos csatolta a Kúria végzését, mellyel felülvizsgálati kérelmét hivatalból elutasították. 2018. június 12-én újabb beadványt terjesztett elő, melyben sérelmezte az ügyvéd elérhetetlenségét, iratai kiadásának hiányát is.

Az eljárás alá vont ügyvéd 2018. augusztus 06-án csatolta a korábbi, polgári-jogi eljárás során keletkezett iratokat.

A kamara elnöke 2018. szeptember 21-én elrendelte az előzetes vizsgálatot, a fegyelmi megbízott nyilatkozattételre hívta fel az ügyvédet, aki annak 2018. október 12-én eleget is tett.

Az összefoglaló jelentés 2018. október 18-án készült el, a kamara elnöke ugyanezen a napon rendelte el a fegyelmi eljárás lefolytatását, a tárgyalás kitűzésére azonban csak a kamarai választások befejezését követően kerülhetett sor.

A bejelentő 2019. január 03-án újabb kiegészítést nyújtott be egy melléklettel, ennek alapján azonban a vezető fegyelmi biztos azt azzal továbbította a Fegyelmi Tanácshoz, hogy az összefoglaló jelentésében írtakat kiegészíteni nem kívánja.

Az eljárás folyamán a Fegyelmi Tanács Elnöke 2019. január 16-án a bejelentő által sérelmezett polgári-jogi ügyben irat-betekintési lehetőséget kapott a Törvényszék Elnökétől, majd január 17-én tárgyalás tartására került sor.

A fegyelmi megbízott az összefoglaló jelentésben négyrendbeli szándékos fegyelmi vétség elkövetésének megállapítását indítványozta, az Üt. 29. §-ának, valamint a 8/1999. (III. 22.) MŰK Szabályzat (Etikai Kódex) 7/a pontjának megsértése miatt.

Az eljárás során az I. fokú tanács az alábbi tényállást állapította meg:

A Kúria Pfv.III.21.967/2016/3 sorszámú végzését, mely 2017. február 22-én kelt, az eljárás alá vont ügyvéd 2017. április 18-án vette át.

A bejelentő erről a határozatról 2018. május 28-án értesült, amikor az átvett iratokból tudta meg, hogy felülvizsgálati kérelme elutasításra került, azaz az őt képviselő ügyvédnek történő kézbesítést követő több, mint egy év múlva.

A bejelentő álláspontja szerint az ügyvéd megszegte tájékoztatási kötelezettségét, ügyvédi hanyagságával kárt okozott, méltatlan arra, hogy az Ügyvédi Kamara tagja legyen.

Az eljárás alá vont ügyvéd előadta, hogy a bejelentővel 2012. év óta megbízási jogviszonyban áll, kezdetben pártfogó, majd később meghatalmazott ügyvédként, több perben is képviselte őt. A Kúria döntésével érintett ügy a bejelentő kártérítési keresetével indult, melyet a Kórház és Rendelőintézettel szemben nyújtott be, egy sérülés miatt, amely a bal kulcsontját érintette.

A perben eldöntendő szakkérdés az volt, hogy a törési sérülések valóban az őt ért bántalmazás következtében keletkeztek-e, vagy egy jóval korábban, közlekedési balesetben szerzett törési sérülésből, a röntgenezés során történő árnyékvetülésből eredően-e.

A perben több szakértő is bevonásra került, a szakvéleményeket a bíróság – a bejelentő és az ügyvéd szerint egyaránt aggályosnak talált mivoltuk ellenére – megfelelőnek találta, aggálytalannak, így a kártérítési igényt jogalapjában megalapozatlannak tekintette, és elutasította.

A bejelentő állításával ellentétben az eljárás alá vont ügyvéd azt állította, hogy a felülvizsgálati kérelmet kifejezetten a bejelentő kérésére, az ő személyes jelenlétében készítette el, azt a megfelelő eljárási úton és határidőben nyújtotta be.

Állítása szerint a kérelemben kifejtésre került valamennyi olyan eljárási és anyagi-jogi probléma, amelyet a jogerős határozat megváltoztatása érdekében fel lehetett sorolni, ugyanakkor olyan lényeges eljárási hiba, amely a bírósági határozat tényleges megváltoztatására vagy hatályon kívül helyezésére alapot adott volna, nem volt. Állította, hogy a várható eredménytelenségről a bejelentőt tájékoztatta, aki azonban az igényét a felülvizsgálati kérelem benyújtására ennek ellenére fenntartotta.

A bizonyítékok összevetéséből az I. fokú Fegyelmi Tanács arra a meggyőződésre jutott, hogy a bejelentőnek a felülvizsgálati kérelem nyilvánvaló eredménytelenségével kapcsolatos tájékoztatása az ügyben nem nyert bizonyítást, a nyilvánvalóan alaptalan kérelem benyújtása pedig az eljárás alá vont ügyvédnek felróható.

Megállapította továbbá azt, hogy bár a Kúria döntését az I. fokú bíróság polgári irodáján 2017. április 18-án az eljárás alá vont ügyvéd átvette, amely időpontot nem is vitatott, az általa hivatkozott előadásokból nem volt megállapítható, hogy akár sms-ben, akár telefonon, akár e-mailen, vagy postai kézbesítés útján a bejelentőt annak tartalmáról, az elutasításról, egyáltalán a határozat megszületésének tényéről és átvételéről értesítette volna.

Nem volt elfogadható védekezés, hogy a bejelentő külföldön tartózkodott, így ez kézbesítési nehézséget okozott, mert a bejelentő által csatolt sms-ek, illetve hivatkozott találkozási lehetőségek, amelyek felajánlását, illetve sms-ben történő közlését maga az eljárás alá vont ügyvéd sem vitatta, a tájékoztatás lehetőségének hiányát eleve cáfolták. Ebben a körben az I. fokú határozat tételes, részletes, gyakran betűhív idézeteket tartalmaz a bejelentő és az eljárás alá vont ügyvéd sms váltásairól, amelyekből azt lehetett megállapítani, hogy a bejelentő Magyarországon tartózkodott, így sem a személyes találkozásnak, sem pedig a postai kézbesítésnek akadálya nem volt.

Egyebekben azt az eljárás alá vont ügyvéd nem is állította, hogy megkísérelte volna az iratot postán kézbesíteni, amely eleve mulasztásban megnyilvánuló fegyelmi vétséget alapozna meg, az egyéb bizonyítékok mellőzése mellett is.

Olyan okiratot, amellyel bármely más módon a határozat kézbesítését, vagy a tartalmáról szóló tájékoztatást igazolni tudta volna, csatolni nem tudott.

A bejelentőt megillető okiratok átadása tekintetében az eljárás alá vont ügyvéd azt állította, hogy – bár nem tudott csatolni azok átvételét igazoló okiratot sem – megtörtént, mégpedig az eredeti

dokumentumok átadása formájában, ez a védekezés azonban nem volt elfogadható, hiszen az általa becsatolt iratok között több olyan, eredeti bírósági végzés, ítélet, egyéb okirat került csatolásra, mely cáfolja, hogy azok ugyancsak eredetben történő átadása a bejelentő számára megtörténhetett volna.

Az iratok átadása körében utóbb azt állította, hogy a bejelentő és az eljárás alá vont ügyvéd egyszerre kapta meg az iratokat, figyelemmel arra, hogy a bíróság az iratok többségét a bejelentő részére közvetlenül is megküldte, majd a későbbiekben ő másolatokat adott neki.

Az eljárás alá vont ügyvéd arra hivatkozott, hogy a közöttük fennálló bizalmi kapcsolat miatt nem tartotta szükségesnek, hogy akár a tájékoztatás megtörténtéről, akár az iratok átadásáról bármilyen, írásbeli rögzítés készüljön.

Az I. fokú Fegyelmi Tanács arra a meggyőződésre jutott, hogy bár a felülvizsgálati kérelem jogi hiányosságai nyilvánvalóan nem képezik a fegyelmi eljárás tárgyát, azt azonban meg lehetett és meg is kellett állapítani, hogy a Polgári Perrendtartásban megkövetelt jogszabálysértés megjelölése, az, hogy a kérelmező fél a támadott ítélet megváltoztatását mennyiben, és milyen okból kívánja, nem került megjelölésre a felülvizsgálati kérelemben, az eljárás alá vont ügyvéd pedig a bejelentő olyan irányú tájékoztatását, hogy ilyen hivatkozás hiányában a felülvizsgálati kérelem elutasításra kerül, nem tudta bizonyítani.

Az eljárás alá vont ügyvédnek írásban rögzítenie kellett volna a tájékoztatást, annak megértéséről szóló bejelentői nyilatkozatot, valamint a megbízó azon utasítását, hogy a felülvizsgálati kérelem benyújtását a tájékoztatás ellenére is kéri.

Azt az eljárás alá vont ügyvéd maga sem vitatta, hogy az elutasító határozatot a bejelentőnek nem küldte meg, az ezzel kapcsolatosan megállapítható tényállást tehát önmagában az a beismerése is megalapítja.

Az iratok kiadása körében nyilatkozatát utóbb úgy módosította, hogy a nála lévő eredeti bírósági iratok azért maradtak nála, mert az ügyfélnek perújítási célja is volt, és nyilvánvalóan ahhoz ezek szükségesek voltak, célszerűbb volt magánál tartania.

Az eljárás alá vont ügyvédnek az iratok átadásával kapcsolatban a saját nyilatkozataiban rejlő ellentmondást nem sikerült feloldania, így azt kellett megállapítani, hogy azt elmulasztotta, ebből a szempontból pedig – írásbeli rögzítés és bizonyítás, a megbízási szerződés ilyen irányú kiegészítésének hiányában – az iratok magánál tartásának helyeselhető és véltenséget biztosító oka nem volt.

Az I. fokú Fegyelmi Tanács a kitézött fegyelmi tárgyaláson a megjelent bejelentő, és az eljárás alá vont ügyvéd telefonszámát is egyeztette, egyik telefonszám sem változott meg a vizsgált időszakban, így bizonyítottnak tekintette, hogy a bejelentő mobiltelefonján lévő üzeneteket (sms) az eljárás alá vont ügyvéd megkapta, ugyanakkor nem volt igazolható, hogy azokra érdemben válaszolt volna, vagy a találkozás lehetőségét valóban lehetővé tette volna.

A fegyelmi eljárás I. fokon kiterjedt annak a körülménynek a tisztázására is, hogy a bejelentő által kért perújítási eljáráshoz keletkezett meghatalmazás valóban az eljárás alá vont ügyvéd aláírása nélkül került-e benyújtásra a bíróságra.

Azt az eljárás alá vont ügyvéd nyújtotta-e be, azt azonban sem a beszerzett iratokból, sem a bejelentő és ez eljárás alá vont ügyvéd nyilatkozataiból megállapítani nem lehetett, a megbízott ügyvéd aláírásának hiányában, valamint annak bíróságra történő mikénti benyújtása tisztázatlansága

folytán. Ezzel összefüggésben az I. fokú Fegyelmi Tanács fegyelmi vétség elkövetését nem látta megállapíthatónak.

Ugyanakkor megállapította, hogy az eljárás alá vont ügyvéd négyrendbeli, egyrendbeli esetben folytatólagosan elkövetett fegyelmi vétséget valósított meg azzal, hogy az ügyfele számára, mintegy háromnegyed éven keresztül nem tette lehetővé a személyes találkozás lehetőségét, ezzel megszegte az Etikai Szabályzat 12/3 pontját, nem tájékoztatta ügyfelét arról, hogy a felülvizsgálati kérelem érdemi tartalom hiányában elutasításra kerül, nem rögzítette írásban, hogy amennyiben ez a tájékoztatás megtörtént, ügyfele ennek ellenére ragaszkodott volna a nyilvánvalóan eredménytelen kérelem benyújtásához, a Kúria végzését ügyfelének nem küldte meg, nem kerülte el azt, hogy indokolatlan késedelemmel, tájékoztatás elmulasztásával, személyes kapcsolattartás mellőzésével vagy más, hasonló magatartás tanúsításával a megbízónak az ügyvédségbe, és az ügyvédi tevékenységbe vetett általános bizalmának megrendülése ne következzen be.

Megsértette a cselekmény elbírálásakor hatályos Ütv. 29. § (1) bekezdését, amikor ügyfele többszöri írásbeli kérése ellenére a keletkezett iratokat nem adta ki, 2018. év augusztusát követően pedig nem tájékoztatta arról, hogy azokat a fegyelmi eljáráshoz becsatolta, így a felhívott jogszabály azon rendelkezését sértette meg, amely szerint az ügyvéd a megbízótól átvett iratokat a megbízás teljesítése, illetőleg felmondása után a megbízó kérése köteles kiadni.

Hivatkozott a Fegyelmi Tanács arra is, hogy az iratok kiadására vonatkozó megbízotti kötelezettséget a felhívott Ütv-n kívül a Polgári Törvénykönyvnek a megbízásra vonatkozó szabályai is tartalmazzák.

Az I. fokú határozat megállapította, hogy a Debreceni Regionális Fegyelmi Bizottság megalakulására az Üttv. 208. § (22) bekezdése értelmében került sor, a fegyelmi eljárásról szóló 20/2018. (XI. 26.) MÜK Szabályzat (továbbiakban: FESZ) 1.4. rendelkezése alapján a fegyelmi felelősség elbírálására – jogszabály, vagy szabályzat eltérő rendelkezése hiányában – a fegyelmi vétség elkövetése idején hatályban lévő rendelkezéseket kell alkalmazni. A FESZ 42.3. alapján a fegyelmi eljárásról szóló 3/1998. (VI.27.) MÜK Szabályzat rendelkezéseit – a jogszabály vagy szabályzat eltérő rendelkezése hiányában – a fegyelmi vétség elkövetése idején hatályban lévő rendelkezéseket kell alkalmazni. A FESZ 42.3. alapján a fegyelmi eljárásról szóló 3/1998. (VI.27.) MÜK Szabályzat rendelkezéseit – ha jogszabály vagy e szabályzat eltérően nem rendelkezik – a 42.1. szerinti időpontot megelőzően megkezdett eljárási cselekményekre a hatályvesztését követően is alkalmazni kell, az eljárásban tehát ez az irányadó.

A Fegyelmi Tanács a büntetés kiszabása során az Ütv. 38. § b) pontjában írt pénzbírság fegyelmi büntetést alkalmazta, az eljárás költségeinek megfizetésére a FESZ 40.2.A pontjában meghatározott kamarai költségátalányt, illetve c) pontjában meghatározott egyéb költséget, a 40.4. szerint a tanú utazási költségét vette figyelembe és azok viselésére az eljárás alá vont ügyvédet kötelezte.

Hivatkozott arra, hogy a tanú részére a 60/1992. (IV.01.) Kormányrendelet 2. § (1) bekezdés b) pontja szerinti alpnorma általány alapján állapította meg az útiköltséget, a költséget a Debreceni Ügyvédi Kamara előlegezte meg.

A Fegyelmi Tanács megállapította, hogy határozata az Üttv. 131. §-án, a FESZ 27. pontján alapul, a jogorvoslati jog lehetőségét, annak benyújtási módját és határidejét, valamint halasztó hatályát az Üttv. 135. § (1), (3), (4) és (5) bekezdése, valamint a FESZ 31. pontja határozza meg.

A határozat egyebekben megállapította az eljárás alá vont ügyvéd személyi körülményeit, jövedelmi-vagyoni viszonyait.

Az I. fokú határozat ellen az eljárás alá vont ügyvéd terjesztette elő fellebbezést, melyben az I. fokú határozat megváltoztatását, és valamennyi fegyelmi vétség tekintetében a szándékos elkövetés megjelölését kérte mellőzni.

Fellebbezésében arra hivatkozott, hogy bár a lefolytatott bizonyítás eredményeként az volt megállapítható, hogy a panaszossal való kapcsolattartást elmulasztotta, a megbízás megszűnésekor nem a panaszosnak, hanem a Fegyelmi Bizottságnak csatolta be a keletkezett iratokat, írásos kioktatási kötelezettségének nem tett eleget, azonban úgy gondolta, hogy a panaszos magatartása ebben közrehatott. A panaszos sem tett meg mindent a kapcsolat tartása érdekében, melyet azzal látott a fellebbező fél igazoltnak, hogy a bírósági iratok között több olyan van, amikor a bíróság által kiküldött iratok „nem kereste” jelzéssel érkeztek vissza. Hivatkozott arra, hogy a panaszos őt arról tájékoztatta, már 2016. évben, hogy külföldön vállal munkát, ezért több alkalommal nem is tudott személyesen megjelenni.

Ebből következik, hogy neki nem volt szándékában a panaszossal a kapcsolattartás elmulasztása, a tájékoztatás elmaradása tekintetében pedig állította, hogy az eljárás iratai, sőt a panaszos saját nyilatkozata is alátámasztja, hogy a felülvizsgálati kérelem előterjesztése a panaszossal való egyeztetés mellett készül.

Hivatkozott arra, hogy amennyiben az is vétség, hogy külön tényállás-kiegészítésben ez nem került rögzítésre, úgy e tekintetben sem terheli szándékosság, nem kívánt érdeksérelmet okozni, és nem is állt szándékában az ügyvédi hivatásba vetett bizalom aláásása.

Hivatkozott az iratok kiadása tekintetében a bejelentő rendszertelen hazai tartózkodására. Abban a körben pedig, hogy a fegyelmi megbízott részére csatolta az iratokat, a saját érdekeit kívánta megóvni, sem károkozás, sem pedig a szakmai tekintély csorbítása nem állt szándékában.

Ezért úgy véli, hogy a fegyelmi vétségek tekintetében az Üt. 37. § és az Etikai Szabályzat 12/3 pontja alapján szándékosság nem terheli.

A Magyar Ügyvédi Kamara Országos Fegyelmi Főbiztosa a fellebbezés tekintetében úgy nyilatkozott, hogy az nem megalapozott. Véleménye szerint állandósult a fegyelmi gyakorlat abban, hogy szándékos fegyelmi vétség elkövetését kell megállapítani, amennyiben az eljárás alá vont ügyvéd az ügyvédekre vonatkozó jogszabályok szándékos megsértésével valósítja meg a fegyelmi vétséget, amely semmiképpen sem tévesztendő összeg a büntető eljárásban szabályozott szándékosság és gondatlanság fogalmával.

Az I. fokú határozat helybenhagyását indítványozta azzal, hogy álláspontja szerint a cselekmény minősítése egyrendbeli, folytatólagosan elkövetett szándékos fegyelmi vétség.

A Fegyelmi Fellebbviteli Tanács a 2019. június 05. napján tartott tárgyaláson hozott jelen határozatával az I. fokú határozatot helybenhagyta, az ott megállapított tényállást a II. fokú eljárásban is irányadónak tekintette.

Az iratok közül ismertetésre került aMegyei Rendőr-főkapitányság Bűnügyi Igazgatósága Gazdaságvédelmi Osztályának .../2018.bü számú megkeresése is, amelyet dr. Szabó Kálmán Országos Vezető Fegyelmi Főbiztoshoz intéztek. Ebben tájékoztatták arról, hogy a Btk. 285. § (1) bekezdésébe ütköző és aszerint is minősülő ügyvédi visszaélés büntettének megalapozott gyanúja miatt ismeretlen tettes ellen nyomozást folytatnak. Az ügyben, a fegyelmi ügyben bejelentőként fellépő személy tett feljelentést.

Adatokat kérte az eljárás alá vont ügyvéd tevékenysége kapcsán, azonban azt a Debreceni Ügyvédi Kamara nekik megadni nem tudta, figyelemmel az iratok felterjesztésére, ezért kérte a korábbi kérelemben szereplő iratok megküldését. A kért tájékoztatás a rendelkezésre álló dokumentumok megküldésével teljesült.

A megtartott tárgyaláson az eljárás alá vont ügyvéd fellebbezését fenntartotta, annak indokait megismételte.

Az Országos Fegyelmi Főbiztos az írásban benyújtott álláspontját ugyancsak fenntartotta.

A Fegyelmi Fellebbviteli Tanács az iratokból, a fegyelmi főmegbízott álláspontjából és a fellebbezésből, azokat összevetve arra az álláspontra jutott, hogy az I. fokú fegyelmi tanács a tényállást helyesen állapította meg, és abból helytálló következtetést vont le, a felhívott jogszabályokat, szabályzatokat helyesen alkalmazta, a kiszabott büntetés a cselekménnyel arányban áll.

A határozat megváltoztatására ezen okokból lehetőséget nem látott, annál is inkább, mivel azok elkövetését a fellebbezési kérelem nem vitatta, csupán a tekintetben vont le az I. fokú határozattól eltérő jogi következtetést, hogy az elkövetést nem tekintette szándékosnak.

Utal a Fegyelmi Fellebbviteli Tanács arra, hogy az I. fokú határozatban felrótt és fegyelmi vétségnek minősített cselekmények tekintetében a bizonyítás a megállapítások helytállóságát igazolta, az eljáró ügyvéd vonatkozásában cselekményének szándékos jellege – a fegyelmi felelősség körében – fennáll.

Ez azonban nem azonos a büntetőjogi szándékosság fogalmával. Az I. fokú határozat maga sem tartalmazott olyan indokolást, hogy az eljárás alá vont ügyvédet a magatartásai következményei, vagy lehetséges következményei tekintetében terhelte volna szándékosság. A szándékosság, mint megállapítás, kizárólag a fegyelmi vétség elkövetésére vonatkozik.

A határozatban utalás sincs arra, hogy az esetleges károkozás, vagy az ügyvédi karba, az ügyvédekbe vetett bizalom megrendelülése tekintetében annak előidézésére vonatkozó szándéka lett volna az ügyvédnek, ezért a fellebbezés nem volt teljesíthető.

A folyamatban lévő büntető eljárás kapcsán a Fegyelmi Fellebbviteli Tanács szükségesnek tartja leszögezni, hogy a rendőrségi megkeresésben feltüntetett, a Btk. 285. § (1) bekezdésében írt ügyvédi visszaélés akkor állapítható meg, ha az ügyvéd azért szegi meg hivatásából folyó kötelességét, hogy ügyfelének jogtalan hátrányt okozzon. Ilyen szándékot sem az I. fokú, sem a II. fokú tanács nem látott, erre vonatkozóan a határozat indokolásában I. fokon sincs még utalás sem, de maga a bejelentő sem állította, hogy az elkövetett fegyelmi vétségekkel az eljárás alá vont ügyvéd célja kifejezetten jogtalan hátrány okozása lett volna.

Fentiekből következik, hogy a szándékosság fogalma büntetőjogi értelemben kívül marad a fegyelmi eljárás keretein, a fegyelmi vétség szándékos elkövetése az elkövetési cselekményre, tevékenységre vonatkozik, nem pedig arra, hogy valakinek ezzel károkozási vagy bizalomvesztési célzata lenne. Ilyen célzatot, vagy ilyen szándékosságot a fellebbezéssel támadott határozat sem állított.

A II. fokú Fegyelmi Tanács megállapította, hogy a fegyelmi eljárás során az eljárási szabályokat betartották, az I. fokú Fegyelmi Tanács a cselekmények súlyát és annak a fegyelmi büntetésre gyakorolt hatását, a fegyelmi büntetés mértékét arányban állóan állapította meg. Megjegyzi egyúttal, hogy a büntetés mérséklésére más esetben sem lett volna lehetőség, hiszen a fellebbezés kizárólag az elkövetett fegyelmi cselekmények szándékosságát vitatta.

A II. fokú Fegyelmi Tanács hatásköre az Üttv. 136. §-án alapul, a határozat meghozatala az Üttv. 138. § (1) bekezdésén, a költségek viselésére a FESZ VII. fejezet előírásai az irányadók.

A közigazgatási per megindításának lehetőségét az Üttv. 139. §-a tartalmazza.

Budapest, 2019. június 05.

A határozat végrehajtható

5. sz. másodfokú fegyelmi tanács